१९२ ऐतरेयत्राह्मणे सप्तमपंचिका ३३,३४.

ते; सं ते पयांसि समयंतु वाजा इति चमसमाप्याययत्याभ- रूपाभ्यां. यद्यज्ञे अभरूपं तत्समृद्धं ॥ ३३ ॥

तद्यत् त्रैतांश्वमसांत्सादयेयुस्तदेतं यजमानचमसं सादये-त्तान्यत्र प्रकंपयेयुस्तदेनमन् प्रकंपयेदयैनमहतं भक्षयेन्, नराशं-सपातस्य देव सोम ते मतिविद ऊनैः पितृभिभंक्षितस्य भक्षया-मीति पातःसवने नाराशंसो भक्षः उवीरिति माध्यंदिने काव्ये रिति तृतीयसवने. ऊमा वै पितरः प्रतःसवने ऊर्वा माध्यंदिने काव्यास्तृतीयसवने. तदेतित्यतृनेवामृतांत्सवनभाजः करोति. सर्वौ हैव सो अमृत इति ह स्माह प्रियवतः सोमापो यः कश्च सवनभागित्यमृता ह वा अस्य पितरः सवनभाजो भवंत्युग्रं हास्य राष्ट्रमन्यथ्यं भवति य एवमेतं भक्षं भक्षयति क्षत्रियो यजमानः समान आत्मनः प्रत्यभिमर्शः समानमाप्यायनं चमसस्य. पातः-सवनस्यैवावृता पातःसवने चरेयुर्माध्यंदिनस्य माध्यंदिन तृतीय-सवनस्य तृतीयसवने. तमेवमेतं भक्षं प्रोवाच रामो मार्गवे-यो विश्वंतराय सीषद्मनाय तस्मिन्होवाच मोक्ते सहस्रम् ह ब्राह्मण तुभ्यं दद्मः सञ्यापर्ण उ मे यज्ञ इत्येतमु हैव प्रावाच तुरः कावषेयो जनमेजयाय पारिक्षितायैतमृहैव पोचतुः पर्वतनारदी सोमकाय साहदेन्याय सहदेवाय सार्जयाय बभवे दैवावधाय भीमाय वैदर्भाय नमाजत गांधारायतम् है-व पोवाचाभिः सनश्रुतायारिदमाय क्रत्विदे जानकयः एतम् हैव मोवाच विसष्ठः सुदासे पैजवनाय. ते ह ते सर्व एव महज्ज-ग्मुरतं भक्षं भक्षयित्वा सर्वे हैव महाराजा आसुरादित्य इव ह स्म श्रियां प्रतिष्ठितास्तपंति; सर्वाभ्यो दिग्भ्यो बलिमावहंत आदित्य इव ह वै श्रिया मितिष्ठितस्तपति सर्वाभ्यो दिगभ्यो